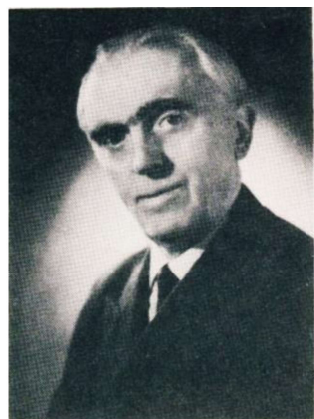

Doc. dr hab. inż. Czesław Nassalski

Czesław Antoni Nassalski urodził się w 1903 r. w Kłudzienku (pow. Błonie pod Warszawą). Wykształcenie wyższe zdobył w Warszawie na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej z zakresu specjalności drogi żelazne u profesorów Aleksandra Wasiutyńskiego i Andrzeja Pszenickiego. Całą swoją pracę zawodową związał z ziemią wielkopolską, gdzie bezpośrednio po skończeniu studiów, w 1931 r., został zaangażowany do pracy w drogownictwie kolejowym. Przed wojną piastował wszystkie stanowiska liniowe służby drogowej – jako kontroler (Ostrów Wlkp.), zastępca naczelnika Oddziału Drogowego (Ostrów Wlkp.) i wreszcie jako naczelnik Oddziału Drogowego (Jarocin).

Przed wybuchem wojny realizował odpowiedzialne zadania natury wojskowej związane z przygotowaniem linii kolejowych do transportów wojskowych. Organizował obronę przeciwlotniczą, szkolił podległy personel, budował schrony. W trudnych okresach inwazji hitlerowskiej kierował akcją ewakuacji mienia państwowego, naprawiał zniszczone nalotami tory i mosty. Wspólnie z dowództwem pociągu pancernego (kpt. Majewskim) operującym w okolicach Wrześni organizował podczas odwrotu wojsk wysadzenie najdłuższego w Wielkopolsce mostu kolejowego na Warcie pod Orzechowem. Pod Kutnem, podczas kontynuowania odwrotu, przy pomocy podlegającego mu oddziału Kolejowego Przynależenia Wojskowego brał udział w naprawianiu mostów, zasypywaniu lejów bombowych i ściąganiu z bocznych linii posiłków amunicyjnych. Po przegranej bitwie Armii Poznań tułał się i ukrywał przed władzami okupacyjnymi, a po przedostaniu się na teren Warszawy w 1941 r., podjął pracę w Zarządzie Drogowym Miasta Warszawy (u ówczesnego naczelnika Zarządu, późniejszego wiceministra A. Gajkowicza) jako Vorarbeiter.

W okresie powstania warszawskiego Czesław Nassalski – mianowany przez Delegata Rządu (pseudonim „Kulesza”) na inspektora budowlanego na obszar walącej się Warszawy – kierował ewakuacją mieszkańców w miarę burzenia ulic, budową tuneli umożliwiających przemieszczanie oddziałów, ludności i żywności oraz dowodził akcją wznoszenia barykad.

Po zakończeniu wojny, po 6-letniej przerwie, powrócił na teren macierzystego Oddziału Drogowego Jarocin. Kierował trudnymi, doraźnie prowadzonymi pracami odbudowy torów, rozjazdów, mostów i budynków kolejowych. W 1947 r. został przeniesiony do Poznania na stanowisko kierownika nawierzchni i stacji, a w 1949 r. objął kierownicze funkcje w ówczesnym Zarządzie Drogowym. Politycznie dyskryminowany w okresie stalinowskim, w 1954 r. zrezygnował z funkcji naczelnika w Zarządzie Drogowym, przeszedł do prac w innych gałęziach Zachodniej DOKP. Ten okres pobytu na PKP został przez niego wykorzystany na podniesienie kwalifikacji teoretycznych przez zacieśnienie kontaktów z Wydziałem Budownictwa Politechniki Poznańskiej, na którym był wykładowcą (dochodzącym) od 1947 r. i prowadził wykłady z zakresu budowy i utrzymania dróg żelaznych.

W 1962 r. zdobył stopień naukowy doktora nauk technicznych na Wydziale Komunikacji Politechniki Warszawskiej. W 1968 r. na tej właśnie uczelni uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Rok później przeszedł na etatowe stanowisko docenta na Politechnice Poznańskiej przy Katedrze Dróg Żelaznych, a następnie przy Instytucie Inżynierii Lądowej, gdzie do emerytury brał udział w pracach dydaktycznych i wykonawczych, miał na swoim koncie ponad dwustu absol-

wentów, magistrów inżynierów ze specjalnością drogi żelazne oraz kilkunastu doktorów nauk technicznych podlegających mu jako promotorowi lub recenzentowi. Od utworzenia Instytutu Inżynierii Lądowej do przejścia na emeryturę w 1973 r. pełnił funkcję kierownika Pracowni Geodezji. W 1973 r. został laureatem nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za Szczególne Osiągnięcia w Zakresie Badań Naukowych.

Pomimo przejścia na emeryturę zasłynął z intensywnego przeprowadzenia akcji doskonalenia personelu inżynierskiego PKP w ramach zorganizowanych przez niego i prowadzonych studiów podyplomowych. W ten sposób przysporzył kolejnictwu około 120 absolwentów wzbogaconych o nową wiedzę i z podniesionymi kwalifikacjami. Odznaczony został na PKP Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotą Odznaką za Zasługi dla Województwa Poznańskiego i Odznaką Honorową m. Poznania.

Od 1945 r. był aktywnym, również honorowym członkiem Wielkopolskiego Oddziału SITK. Otrzymał Złotą Odznakę Honorową NOT oraz Złotą Odznakę SITK. Począwszy od 1931 r., przez ponad pół wieku, początkowo w samej DOKP, a następnie również w szkolnictwie wyższym, pracował nieprzerwanie dla dobra polskiego kolejnictwa.

Dla uczczenia jubileuszu 80-lecia urodzin docenta Czesława Nassalskiego odbyło się uroczyste posiedzenie Kolegium Instytutu Inżynierii Lądowej z udziałem rektora Politechniki Poznańskiej oraz zaproszonych gości, w tym z Ministerstwa Komunikacji. Adresy i gratulacje były skromnym, ale ciepłym podkreśleniem jego zasług dla kolejnictwa i szkolnictwa wyższego.

Docent Czesław Nassalski zmarł w 1991 r.